

Arrest

nr. 73 183 van 12 januari 2012
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD, loco advocaat E. SCHOUTEN, en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 14 september 2009, verklaart er zich op 15 september 2009 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 28 september 2011, verstuurd op 29 september 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren te zijn in Kaboel maar afkomstig te zijn uit Panshir, van het dorp Tulgah, waar u woonde op het moment van uw vertrek uit Afghanistan. U bent een Tadzjiek van etnische afkomst en een soennitische moslim. U was niet politiek actief in Afghanistan. In uw dorp in Panshir had u een geheime relatie met uw huidige vrouw, hier in België aanwezig met uw drie minderjarige kinderen. U zag haar stiekem in het dorp. Uw familie was op de hoogte. U deed geen officieel aanzoek omdat dat toch niet zou worden aanvaard. Toen de familie van uw vrouw vermoedens

koesterde over jullie relatie, werd u op een dag met een mes aangevallen door o.a. haar broer en de kozijn van haar vader, G. A. Uw vrouw werd door haar familie bedreigd en korte tijd later gedwongen uitgehuwelijkt aan G. A. Toch slaagde u erin haar sporadisch op geheime plaatsen te spreken. Twee maanden na haar huwelijk bent u samen met haar weggelopen. Jullie gingen naar uw zus in Kaboel en de volgende dag reisden jullie verder richting Iran. In Bam woonde een neef van u en daar bent u gehuwd met F. U kreeg drie kinderen. Na de zware aardbeving in Bam keerde de zoon van uw neef terug naar Afghanistan en zo herstelde zich het contact met uw familie. De moeder van uw vrouw zocht ook contact met uw familie en zo is het contact tussen uw vrouw en haar moeder hersteld. Haar moeder werd verstoten door haar man omdat ze contact had met uw familie en documenten had opgestuurd naar België. In Iran had u geen verblijfsstatuut. Het leven was er hard, uw kinderen konden niet naar school en u werd verschillende keren gearresteerd. Hierop besloot u in 2009 Iran te verlaten richting Europa. In België diende u een eerste asielaanvraag in op 15 september 2009. De Dienst Vreemdelingenzaken vroeg om overname aan Griekenland. Op 23 april 2010 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw asielaanvraag niet ontvankelijk was. Op 3 november 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. U bent niet teruggekeerd naar Afghanistan. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood of gestenigd te worden door de familie van de eerste echtgenoot van uw huidige echtgenote. U legt uw taskara neer en enkele foto's en verwijst naar de documenten van uw vrouw, opgestuurd door haar moeder."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"U legt immers geen enkel concreet bewijs voor van het feit dat uw echtgenote al eerder zou gehuwd geweest zijn. Uw verklaringen zijn verder onvoldoende overtuigend om op zich voldoende bewijs te vormen voor een eventuele nood aan internationale bescherming. U heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt te zijn gevlucht met F. na haar gedwongen huwelijk, om vervolgens in Iran, zonder officiële scheiding, met haar te huwen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS concludeert dat u geen oprechte inspanningen geleverd hebt om het cruciale element van uw relaas – het eerdere huwelijk van uw echtgenote – te staven met bewijsstukken. Gezien dit eerdere huwelijk én het weggelopen van uw echtgenote bij die echtgenoot rechtstreeks te maken hebben met uw huidige vrees lijkt het niet meer dan normaal dat u in staat zou zijn stukken voor te leggen die staven dat uw echtgenote daadwerkelijk gehuwd was met die persoon. Gezien jullie wél in staat waren om andere documenten te laten opsturen, ook van de familie van uw echtgenote, komt het immers weinig overtuigend over dat jullie er niet in slaagden bewijsstukken of foto's voor te leggen van het eerste huwelijk van uw echtgenote. Dat er hierdoor ernstige twijfels rijzen over het feit dat uw echtgenote al eerder zou gehuwd zijn wordt bevestigd door de volgende vaststellingen: Ten eerste is het onvoldoende geloofwaardig dat u er nog in slaagde om haar na haar huwelijk nog te zien en af te spreken om jullie vlucht te beramen. Gezien het feit dat er voor haar huwelijk al vermoedens waren van jullie relatie, u omwille van die redenen zou zijn aangevallen, en zij kort daarop gedwongen zou zijn geweest te huwen met een kozijn van uw vader (gehoorverslag CGVS vrouw 2de asielaanvraag p. 2), kan ervan worden uitgegaan dat de controle op haar zeker verhoogd was en dat wellicht ook u in het oog werd gehouden. Dit zal zeker het geval geweest zijn na het gevecht waarbij haar broer en haar toekomstige echtgenoot u hadden verwond (gehoorverslag CGVS p.7). U verwijst, net als uw vrouw, naar de mogelijkheden in een dorp om elkaar in het geheim te zien (gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p. 8 en gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag vrouw p. 3). Echter, in een dorp waar iedereen elkaar kent is de sociale controle dermate dat u onvoldoende aannemelijk maakt, na het gevecht en vervolgens na het huwelijk van F., nog voldoende in de gelegenheid te zijn geweest om afspraken te maken betreffende jullie ontsnapping. U noch uw vrouw geven terzake gedetailleerde en overtuigende verklaringen (gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p.7 en gehoorverslag vrouw CGVS 2de asielaanvraag p.3). Bovendien hebben jullie het publieke vervoer genomen naar Kabul, waarbij de kans dat jullie werden gezien door andere dorpsbewoners aanzienlijk is (gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p.8). Verder is het opmerkelijk dat uw vrouw verklaart dat haar familie geen wraak heeft genomen op uw familie (gehoorverslag vrouw CGVS 2de asielaanvraag p.3 en 4), terwijl u verklaart dat uw familie na herhaalde problemen en mishandeling van uw vader, beslist heeft terug te keren naar Kabul, waarna de problemen zich niet meer voordeden omdat ze "elkaar niet meer zien" (gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p.8). Dit is eveneens bevreemdend, gezien de meeste mannelijke leden van haar familie een functie hebben bij de overheid, haar broer in Kabul woont, en haar "schoonbroer" de broer van G. A., een kolonel bij de politie is (zie documenten, gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p.9 en gehoorverslag vrouw CGVS 2de

asielaanvraag p. 4), kan er van worden uitgegaan dat uw familie ernstige problemen zou ondervinden indien u werkelijk met een gehuwde vrouw zou zijn gevlucht. Bijgevolg concludeert het CGVS dat er weinig geloof kan gehecht worden aan het feit dat u met de echtgenote van iemand anders het land bent uit gevlucht. Verder is het ook uiterst bevreemdend dat haar moeder erin slaagt om, ondanks ernstige bedreigingen (gehoorverslag vrouw CGVS 2de asielaanvraag p. 3) achter de rug van haar zoon en haar familie en de familie van G. A. documenten te sturen van de broer van G. A., van de stiefvader die haar moeder verstoten heeft en waarvan ze gescheiden leeft, van haar broer en van haar vader. Dit is onwaarschijnlijk. Bovendien stelde u, dat haar moeder verstoten werd omdat ze deze documenten had opgestuurd (gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p. 9), wat door u vrouw wordt tegengesproken (gehoorverslag vrouw CGVS 2de asielaanvraag p. 3). U beweert verder dat haar moeder voor haar 'taskara' heeft gezorgd, terwijl uw broer voor die van u heeft gezorgd (gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p.5). Het is echter bevreemdend dat dit op dezelfde dag gebeurde, namelijk 12.11.1387 (01 februari 2009). Samenvattend kan gesteld worden dat er weinig geloof kan gehecht worden aan de kern van uw asielrelaas. U heeft het CGVS niet kunnen overtuigen van het feit dat u met de echtgenote van iemand anders Afghanistan ontvlucht heeft en hierdoor vreest gestenigd of gedood te worden bij terugkeer naar Afghanistan. In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw taskara en de foto's zijn een loutere aanduiding van uw identiteit die hier niet ter discussie staat. De documenten van de familie van uw vrouw ondersteunen op geen enkele manier het feit of zij al dan niet gehuwd zou zijn geweest met een andere man. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Pansjir, meer bepaald in het district Gench, te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Pansjir, Logar, Kapisa, Bamyan, Daykundi en Kabul)" dd. 27 augustus 2010, updated 20 januari 2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de provincie Pansjir vaak niet voorkwam in de berichtgeving omdat er nagenoeg geen veiligheidsincidenten plaatsvonden. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Pansjir een complementaire vorm van bescherming te bieden. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Pansjir actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun

leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt vooreerst dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de toestand van de ontheemden in Afghanistan. De bestreden beslissing betwist niet dat verzoeker twaalf jaar in Iran heeft gewoond. Hij haalt verschillende rapporten aan die over de toestand van de ontheemden in Afghanistan handelen.

Verder stelt verzoeker dat geen enkele streek in Afghanistan veilig is. Hij verwijst hiervoor naar het arrest M.S.S. tegen Griekenland en België van 21 januari 2011 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Hij voegt eraan toe dat men door onveilig gebied moet reizen, meer bepaald door Kapisa om van Kaboel naar Pansjir te gaan.

Tot slot stelt verzoeker dat het risico bij een terugkeer naar Afghanistan moet worden onderzocht voor elk lid van de familie. Verzoeker verwijst naar de artikelen 2, 3 en 14 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, respectievelijk het recht op leven, het recht op menselijke integriteit en het recht op onderwijs. Hij stelt dat in Afghanistan ongeveer één kind op vier de leeftijd van vijf jaar niet bereikt, dat er in Afghanistan door de oorlog een gebrek is aan medische en sociale structuren en dat volgens Unicef slechts 66% van de jongens en 40% van de meisjes naar de lagere school gaan en 18% van de jongens en 6% van de meisjes naar de middelbare school. Hij wijst ook op de antipersoonsmijnen die elke dag kinderen doden of verminken.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad sluit zich aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat weinig geloof kan worden gehecht aan de kern van verzoekers asielrelaas, meer bepaald het feit dat hij met de echtgenote van iemand anders Afghanistan is ontvlucht en hierdoor vreest gestenigd of gedood te worden als hij naar Afghanistan terugkeert. De Raad neemt de motieven van de bestreden beslissing over. Verzoeker betwist deze motieven niet in zijn verzoekschrift.

Verzoeker verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende algemene rapporten om de ongunstige situatie voor ontheemden in Afghanistan aan te klagen. Verzoeker beperkt zich hier tot een verwijzing naar algemene rapporten zonder deze concreet op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Verzoeker kan hoe dan ook in tegenstelling tot wat hij beweert in zijn verzoekschrift, terugvallen op een familiaal netwerk in Afghanistan. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt immers dat beiden er wel degelijk over een familiaal netwerk beschikten aangezien zowel verzoekster als verzoeker contacten onderhielden met hun familie vanuit Iran.

Met betrekking tot zijn minderjarige kinderen maakt verzoeker niet aannemelijk dat deze internationale bescherming behoeven. Hij verwijst immers eens te meer louter naar de algemene toestand in Afghanistan zonder deze concreet te betrekken op de persoonlijke situatie van het gezin. Een dergelijke bewering volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers en/of hun kinderen geen recht op menselijke integriteit of geen recht op onderwijs zou hebben. Om een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar moet de asielzoeker zijn concrete problemen aannemelijk maken.

De Raad stelt verder vast dat het arrest M.S.S. tegen Griekenland en België van 21 januari 2011 van het Europees Hof voor de Rechten weliswaar stelt dat geen enkele streek in Afghanistan veilig is, maar niet stelt dat in heel Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. In casu kan tenslotte nog gewezen worden op een uitspraak van het EHRM waarin het hof oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (CASE OF N. v. SWEDEN (Application no. 23505/09) 20 juli 2010): *"Whilst being aware of the reports of serious human rights violations in Afghanistan, as set out above, the Court does not find them to be of such a nature as to*

show, on their own, that there would be a violation of the Convention if the applicant were to return to that country. The Court thus has to establish whether the applicant's personal situation is such that her return to Afghanistan would contravene Article 3 of the Convention.)”.

De Raad is van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat er voor burgers in de provincie Pansjir op dit ogenblik geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker betwist dit niet in zijn verzoekschrift. De Raad neemt ook hier de motieven van de bestreden beslissing over.

De Raad erkent dat bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming niet alleen de veiligheidstoestand in de streek van herkomst moet worden bekeken maar ook moet worden nagegaan of de vreemdeling naar zijn streek kan terugkeren zonder een reëel risico op ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet aantoont dat hij niet naar zijn streek kan terugkeren zonder dit risico te lopen. Verzoeker stelt dat hij door onveilig gebied moet reizen om zijn streek te bereiken, meer bepaald door Kapisa. Hij toont echter niet aan dat Kapisa wordt geteisterd door een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat Pansjir niet via andere wegen of op andere wijzen kan worden bereikt. De Raad wijst erop dat de bewijslast in de eerste plaats bij de asielzoeker zelf ligt en dat het aan hem is om aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Ten overvloede kan worden nog opgemerkt dat verzoekers over een verblijfsalternatief in Kabul beschikken. Verzoeker verklaarde namelijk zelf dat hij oorspronkelijk afkomstig is van Kabul, dat de hele familie verhuisde naar Pansjir na de machtsovername van de Taliban en dat de familie is teruggekeerd naar Kabul na de val van de Taliban (gehoorverslag, 3).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER